

Den nya guvernanten /

Wallensteen, Nanna,

82 A a 263/13

National Library
of Sweden

Den nya guvernanten.

Berättelse af *Nanna Vallensteen.*

(Sven Ljung.)

Eftertryck förbjudes.

Annonsen hade låtit treblig och brukspatron Durling hade beslutit sig för henne på grund af den samt hennes goda skolbetyg. Några vidare rekommendationer hade hon just inte att komma med och något fotografi att sända egde hon inte. Så mycket hade de fått veta, att fadern, som dött för flere år seda, varit jägmästare högt uppe i Norrland, och att modern, sedan hon blef enka, försörjt sig och sina två döttrar medels inackorderingar i Hernösand, der flickan fått sin uppfostran.

Nu skulle hon, Helga Morin, komma just i dag, och en af bruksbokhållarne, den gamle pålitlige herr Floberg, som hade ärende för egen del ned till jernvägsstationen, åtog sig att hemföra den unga guvernanten i sin släde.

Gubben Floberg var en sådan trygg och allvarlig gammal untkarl, men då han hastigt svängde om vid kontorsknoten kunde han ej motstå att sträcka på sig en smula och nicka ironiskt åt kassören Ernst Törne och yngste bokhållaren Robert Backman, hvilka stodo och tittade riktigt som litet afundssjukt åt honom som för ästad.

Men Ernst Törne skrattade till litet hänfullt och mumlade: Jaså, gamle Floberg tog det så djupt! Han såg riktigt ut som han vunnit segern och redan tänkt sig den lilla som sitt byte, vände så ryggen åt fönstret, slog sig ned vid pulpeten och återtog sitt arbete.

Robert Backman log ett öfverlägset, själfmedvetet leende, vred upp sina små mörka mustascher och kastade en förstulen blick i spegeln. Det ska vi allt bli två om — tänkte han med ungdomens hela förtroende på sin oemotståndlighet. Men plötsligt såg han upp på Törne och frågade lifligt intresserad: Vet du hvad hon heter?

— Hvem? ropade Törne till svar. Han hade redan fördjupat sig i sina böcker och glömt det hela.

— Guvernanten, förstå! — utbrast Robert.

— Nej, vet du, min käre Rob, det har jag verkligen inte tagit reda på. — Jaså, du vill kanske inte medge, min käre kassör, att du intresserar dig för den unga damen, som nu skall komma hit och förljufva våra långa och enformiga dagar.

— Skall hon det? Det var tusan så hyggligt af henne; men vet du, käre Rob, hon intresserar mig inte ett dugg.

Åter dök han ned i sina luntor, men unge Robert lät inte så lätt afspisa sig.

— Du måtte vara en verklig qvinnohatare! — utbrast han förvånad.

— Ja-ha, du, det är just hvad jag är det. Du gissade alldeles rätt. Jag hatar och älskar alla qvinnor, ja, d. v. s., alla unga och vackra koketter, och koketter äro de alla, som inte akta för rof att först förvrida hufvudet på en karl och sen låtsa som de aldrig sett honom — som han vore en atom, ett stofigrand, lagom god att trampas under deras fötter.

Ernst Törne hade talat sig varm. Hans vackra mörka ögon blixtrade af harm och han strök med en nervös åtbörd bort det mörka vägiga håret ur sin höga hvita panna.

— Du måtte allt varit illa ute, käre kassör — inföll Robert stilla.

— Inte jag mer än andra, förmodar jag, svarade Törne vårdslöst, men det drog ett bittert leende öfver hans vackra manliga drag och han blef plötsligt helt blek. Derefter gick han hastigt ut i yttre kontoret för att likasom afklippa samtalet.

En timme derefter hördes åter ett muntert pinglande af klara välljudande bjellror, och in svängde gubben Floberg på gården, högljudt klatschande med piskan.

Robert Backman rusade pilsnabbt fram till fönstret, men Törne vände inte ens på sig.

— Å, en sådan förtjusande flicka! hörde han Robert entusiastiskt ropa. En sådan fin liten näsa, stora blå ögon och en sådan stillfull resmössa. Å, Törne, att du inte kom fram! Se, nu stiger hon ur. Hum, gubben Floberg är ju riktigt ridderlig. Och se der kommer själfva brukspatron och tar emot henne i dörren. Nu försvann hon och nu — en lång suck fullbordade meningen, och den unge Robert måste ovilkorligen återgå till det mera prosaiska göromålet vid kopiepressen. — — —

Kl. 3 äts middag i familjen, till hvilken bruksherrarne räknades, och punktligt som vanligt komma de också i dag intropande i stora matsalen. En noggrann iakttagare skulle dock märkt att de gjort en något omsorgsfullare toalett än vanligt; isynnerhet hade unga Backman sträckt upp sig betydligt och öfver hela hans personlighet låg det något förväntansfullt och upprördt.

Strax efter det de inkommit i salen öppnades en dörr åt venster och brukspatronen kom in åtföljd af sina tre små flickor, de blifvande eleverna, som muntert hoppade omkring honom. Han gick fram till gubben Floberg och började tala om färden till stationen, och Robert närmade sig oförmärkt de talande några steg och höll sina stora öron riktigt vidöppna för att få höra något nytt.

Under tiden gick dörren till vardagsrummet upp och på dess tröskel stod en smärt, blond, förtjusande flicka i mörkblå dräkt och snöhvita spetsar om hals och armar. Brukspatronessan syntes strax bakom henne, men Ernst Törne såg ingen mer än den älsklige uppenbarelsen. Att döma af hans min syntes han dock mera än förtjust.

Fröken Morin, kassör Törne, presenterade fru Durling, och pilsnabbt vände sig de öfriga herrarne, som stått och samtalat med hvarandra.

Ernst Törne! — hörde de den unga damen utropa med en stämma hvare både ångest och glädje var blandad. En dödlig blekhet drog öfver hennes vackra ansigte och nästa sekund föll hon afsvimmad i den bestörta fru Durlings armar.

Nu blef det en uppståndelse; man hann ej tänka och undra hvarför hon blifvit så upprörd, man skyndade blott till för att bistå den afsvimmade.

Robert Backman rusade fram och räckte ut ett par armar så starka, så långa och muskulösa att han kunnat hoppats stödja en verld, men Ernst Törne blickade mörkt på honom, sköt temligen omildt undan hans händer och fattade ömt men fast om den unga guvernanten, tog henne ur fru Durlings armar och bar henne raskt in i lilla kabinettet, hvars dörr stod öppen.

Se på den der! mumlade Robert med en ljungande blick. Han såg ut som om han haft rättigheter han! O, den skrymtaren! Det var han, som var fruntimmershatare, ha ha ha!

Fru Durling följde emellertid efter in i kabinettet, hvars dörr hon hastigt drog till. Derpå lade hon en kudde under Helgas hufvud på soffan, der Ernst placerat henne, sprang efter luktsalt och friskt vatten, och några minuter derefter hade den unga flickan återkommit till sans.

Ernst Törne, som blifvit lika blek som hon, hvilken nyss hvilat mot hans hjerta, ville just smyga sig ut, då den unga guvernanten vinkade åt honom och sade vänligt men bestämdt: Nej, Ernst, gå inte! Du måste först höra mig.

Ernst närmade sig motvilligt soffan, men Helga lade sin hand på fru Durlings och sade med en rodnad så vacker och blygsam att den gjorde henne dubbelt förtjusande.

Förlåt mig, att jag kommer och gör er alla så mycken oro, men jag kunde ej hjälpa det. Ernst Törne och jag äro gamla vänner och ha en gång hållit mycket af hvarandra. Vi blevo skilda åt genom andras intriger, genom missförstånd och misstroende, och väntade inte att få återse hvarandra här — och — och — jag blef så glad, så lycklig öfver att han var här, att jag — svimmade.

Hon räckte ut sina händer, en åt fru Durling och en åt Ernst. Båda tryckte varmt de små händerna, men Ernst böjde sig djupt ned öfver dess egarinna och hviskade sakta:

Blef du verkligen glad Helga, då älskar du mig också ännu?

Fru Durling ville gå, men Helgas lilla fasta, hvita hand höll henne kvar.

Ja, jag har alltid älskat dig — hviskade hon till svar, och sedan reste hon sig upp och lät Ernst Törne slå sina armar omkring henne och säga henne hur lycklig han kände sig.

En halftimme derefter kom fru Durling tillsammans med de unga åter in i matsalen, der de öfvergifna herrarne sökt trösta sig vid smörgåsbordet.

Ernst Törne hade lagt den unga flickans hand på sin arm och förde henne rakt fram till brukspatronen och sade med af rörelse och glad stolthet darrande röst:

Här får jag be' att få föreställa min fästmö! —

Å, jag ber, jag ber, mumlade brukspatronen. Han kom sig ej för att gratulera, så häpen blef han, men gubben Floberg log hjertevarmt och skälmskt och hviskade: Det gick tusan så raskt det der, mitt unga herrskap!

Robert Backman bet nervöst på sina små mustascher, blef blodröd ända upp till hårfästet och mumlade: Å, den skrymtaren, den skrymtaren, som inte en gång ville se på den nya guvernanten!!

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

